

Sygn. akt II KK 112/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Kala

Protokolant Anna Janczak

w sprawie S. B.

skazanego z art. 278 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.**

UZASADNIENIE

S. B. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 7 grudnia 2015 r. w miejscowości O., wszedł do szatni zakładu stolarskiego „M.” i z niezamkniętej szafki pracowniczej wyciągnął portfel, z którego zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2.000 zł na szkodę R. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co

najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. na początku grudnia 2015 r. w miejscowości Ł., wszedł do szatni zakładu stolarskiego „A.” i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się w torebce wiszącej na krześle pieniądze w kwocie co najmniej 450 zł na szkodę D. P., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że został spłoszony przez pokrzywdzoną, przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Prokurator Rejonowy w K. w dniu 17 grudnia 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego w K. wniosek, znajdujący podstawę w art. 335 § 1 k.p.k., o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego S. B. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy przyjęciu ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Treść tego wniosku została uzgodniona z podejrzanym w trakcie jego przesłuchania w dniu 15 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w K. uwzględnił wniosek prokuratora i na posiedzeniu, wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...):

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. występków z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i po przyjęciu, że czynów tych oskarżony dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
2. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony zwykłymi środkami odwoławczymi i uprawomocnił się w dniu 5 lutego 2016 r.

Kasację od całości opisanego orzeczenia wywiódł, działając na korzyść skazanego, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Powołując się na przepisy art. 523 § 1, 526 § 1 i 537 § 1 i 2 k.p.k. skarżący zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na

niezasadnym uwzględnieniu wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2016 r. wyroku skazującego, w tym za czyn popełniony na początku miesiąca grudnia 2015 r., polegający na usiłowaniu zaboru w celu przywłaszczenia mienia w kwocie co najmniej 450 zł na szkodę D. P., tj. z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku, obrazą przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., gdyż w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie to zachowanie S. B. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 11 § 2 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) wartość mienia nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia”.

W konsekwencji powyższego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie, ponieważ rzeczywiście doszło do zaistnienia zarzucanego uchybienia.

Orzekając w trybie art. 343 k.p.k. sąd jest zobowiązany do zbadania wniosku prokuratora pod względem formalnym, przeanalizowania przesłanek wymienionych w art. 335 § 1 k.p.k., jeśli wniosek został złożony na tej podstawie oraz skontrolowania zgodności propozycji zawartych we wniosku z przepisami obowiązującego prawa materialnego. Z realizacji tych obowiązków nie zwalnia samo porozumienie zawarte między oskarżonym a prokuratorem, ani zgoda oskarżonego na wydanie orzeczenia we wskazanym trybie, o ustalonej między stronami postępowania sądowego treści. Niezgodność wniosku sformułowanego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. z wymaganiami procesowymi bądź z obowiązującym prawem materialnym pociąga za sobą, stosownie do art. 343 § 7 k.p.k., konieczność zwrotu sprawy prokuratorowi, chyba że zgodnie z art. 343 § 3 k.p.k. sąd uzależni uwzględnienie wniosku od dokonania w nim przez prokuratora wskazanej przez siebie zmiany, zaakceptowanej przez oskarżonego.

Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu kasacji, w realiach rozważanej sprawy nie było podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora, ponieważ

pozostawał on w sprzeczności z obowiązującym prawem materialnym. Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) przepis art. 119 § 1 k.w. przewiduje, że kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2016 (Dz. U. z 2015 r., poz. 1385) wynika, że od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia ustalono na kwotę 1850 zł, co oznacza, że $\frac{1}{4}$ tej kwoty wynosi 462,50 zł. Przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo lub wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW 2015, z. 11, poz. 94 i z dnia 9 lutego 2016 r., IV KK 413/15, LEX nr 19737990). Kierując się powyższym należy stwierdzić, że przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z początku grudnia 2015 r., polegający na usiłowaniu zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 450 złotych, przy uznaniu tego czynu za występki, dotknięte było obrazą prawa materialnego, bowiem zachowanie oskarżonego wyczerpywało jedynie znamiona usiłowania dokonania wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Sąd zobowiązany był do skontrolowania wniosku prokuratora w aspekcie jego zgodności z obowiązującym prawem materialnym i postąpienia stosownie do treści art. 343 § 3 i 7 k.p.k. Wydanie zaskarżonego wyroku poprzedzone zostało rażącą obrazą prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia i wiązało się także z obrazą prawa materialnego (poza kwestiami wspomnianymi już wyżej należy zauważyć, że do naruszenia prawa doszło także w zakresie zastosowania art. 91 § 1 k.k. ponieważ przepis ten dotyczy ciągu przestępstw a nie ciągu przestępstwa i wykroczenia. Słusznie w uzasadnieniu kasacji zwrócono uwagę także i na to, że Sąd orzekający w sprawie nie dostrzegł sprzeczności między opisem czynu zarzucanego w pkt II (wypadek mniejszej wagi), a

kwalifikacją prawną czynu wskazującą na zaistnienie usiłowania kradzieży w typie podstawowym.

Kierując się powyższym należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Wprawdzie z treści art. 343 § 7 k.p.k. wynika, że jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., zwraca sprawę prokuratorowi, to jednak – jak się wydaje – uprawnienie takie nie przysługuje sądowi kasacyjnemu, bowiem w świetle art. 537 § 2 k.p.k., uchylając zaskarżone orzeczenie Sąd Najwyższy przekazuje sprawę właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania albo umarza postępowanie, a jeżeli skazanie jest oczywiście niesłuszne – uniewinnia oskarżonego.

Przy ponownym postępowaniu Sąd właściwy do rozpoznania sprawy będzie zobowiązany do wzięcia pod uwagę powyższych uwag i rozważenia sposobu procedowania wynikającego z uwarunkowań zawartych w art. 343 § 3 i 7 k.p.k.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.

r.g.